

CULTURA BARCELONA - 13 abril 2014 2.00 h

SANJOSEX MÚSIC

“Volia fer un disc com més comercial millor”

GUILLEM VIDAL - BARCELONA

Sanjosex, quatre anys després, torna a publicar un disc d'estudi. S'anomena *Festival* (Bankrobber) i el seu to majoritàriament desinhibit l'emparenta més amb la rauxa de *Viva* (2005) que no pas amb la introspecció de *Temps i relotge* (2007) o *Al marge d'un camí* (2010). La presentació oficial: avui a les set al Teatre Municipal de Girona, dins l'últim sospir de la segona edició del Festival Strenes. A Barcelona, hi actuarà el 9 de maig (Apolo, Festival de Guitarra).

Ara sóc més conscient del final tràgic de la vida i de com d'absurd pot arribar a ser tot

Fa un any i mig va publicar un disc en directe (*La viu-viu*) i, quan el vam entrevistar, admetia que estava començant a perdre el gamberrisme i que s'imposaria deixar de ser cada vegada més profund. Ho ha aconseguit?

Sempre es poden fer les coses millor, però en l'aspecte de fer un disc més comunicatiu i alegre crec que me n'he sortit prou bé. Era una necessitat que tenia i només m'ha calgut deixar passar el temps necessari. Sé que si tingués vint-i-pocs anys no s'entendria que transcorreguessin quatre anys entre un disc i un altre, però en tinc 37 i no vaig voler pensar si deixar passar tant de temps seria un problema o no.

“Tot és guai quan ho veig tot guai. No hi ha temps per sentir-se malament. Jo vull viure ben content”, canta a *M'agraden els colors*. Li ha estat natural transmetre aquest estat d'ànim?

Jo sóc bastant així. Hi ha dies que m'aixeco i em poso a saltar. Sé que dir, en aquesta cançó, que “s'ha d'anar on bufa el vent” pot sonar, diem, poc combatiu, però el disc té moments per a tot, i els d'aquesta cançó són alegres i frívols, perquè l'alegria és sempre una mica frívola...

Com és que, abans, li sortien cançons tristes i ara no?

Devia estar més cansat, i l'experiència, sobretot, t'ajuda a relativitzar les coses. Abans tot ho veia molt greu, i ara sóc més conscient del final tràgic de la vida i de com d'absurd pot arribar a ser tot.

"No hi ha cap melodia que et pugui fer ballar?" És una pregunta que apareix en dues cançons del disc...

Vull donar-li valor a la *patxanga*, a la música feta perquè la gent s'ho passi bé [en la portada de *Festival* s'hi pot trobar, amagat, un disc de l'Orquestra Plateria]. No és un disc fet per fer ballar, però en fa. Forma part de l'esperit del disc. Cançons com ara *Fem música* i *Festival Tom i Jerry* tenen un punt de conya marinera...

És, potser, el disc produït per Quimi Portet que sona menys a Quimi Portet...

Es va trobar un grup que ja funcionava i que li agradava. S'hi ha adaptat bé, la qual cosa li agraeixo. En Quimi és un tipus divertit i alegre que sabia que entendria l'humor del disc. M'ha ajudat molt a recuperar la meua part elèctrica amb elegància i de manera divertida. Volia fer un disc que agradés a la gent, com més *mainstream* i comercial millor, i en això ell ha estat clau.

Mentre el gravava, confessava uns quants dubtes a Twitter. Ha dubtat més que altres cops?

És un disc que s'ha fet amb tranquil·litat, deslliurats de pesos, i es nota. M'agosto les hores a Twitter, com dic en una cançó [*Fem música*] i m'ho passo bé. Em serveix per explicar les intimitats típiques d'artistes: al matí penses que tens una cançó que és una merda i a la nit que és increïble.

A No hi ha mirades torna a servir-se de ritmes africans. Actuar al prestigiós Festival de Mali va deixar empremta?

Sí, és clar, però no és una cançó que sigui conseqüència d'haver anat a Mali, sinó que anar a Mali va ser conseqüència de tenir cançons com aquesta. Tot suma, vaja. Quan tenia catorze anys escoltava Paco de Lucía i no escoltava, per exemple, i amb tot el respecte, els Beatles, sinó Bob Dylan, que és més folk. Tot flueix de manera natural i treure un *single* amb un ritme africà que soni comercial i alegre em fa il·lusió.

A quina mena de festival fa referència en el títol del disc?

El disc s'havia de dir *Sí*, i després *Sí a tot*, però entrava en un rotillo que li treia potència a la música. El moment que vivim és un festival. I hi ha una cançó que s'anomena *Festival Tom i Jerry*, que li dedico al meu amic d'universitat Joan Samsa, de Badalona, que quan tenia una noia a casa em deia: "Avui, Carles... Festival Tom i Jerry!"

A Sanjosex també hi tenim Xarim Aresté, Miquel Sospedra, Pep Mula... Podrà conservar una banda tan potent?

És una banda genial. Són gent amb ganes i ens entenem molt bé. Aquest disc té cançons molt rítmiques i crec que podem fer bons concerts. Estem en un punt que podem tocar on calgui. Sigui un teatre o una festa major.

NOTÍCIES RELACIONADES

Festival d'energia positiva